

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Kort Begryp Des Levens Ende Der Devghden Vande Weerdighe Joanna van Randenraedt Geestelycke Dochter Onder de Bestieringhe der Societeyt Iesu

**Huysmans, Daniel
Nerrincq, François**

T'Antwerpen, 1690

XVI. Ghehoorsaemheydt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38005

socht hadde. Den Rijd-meester haer aensende begoft terstont seer onbetaemelijck te spreken: waer op IOANNA haer wegh-maecte, met sulcke snelheydt, al of sy ghevloghen hadde, ende vertrock uyt dat huys sonder van jemant gesien te worden: daer het huys nochtans vol volcks was, oock dat haer wel kende: soo dat niemant en heeft gheweten dat sy in dat huys was gheweest. Want (ghelijck sy in haer schriften bekent) sy sich alsdan met een licht omringhelt bevondt, dat haer aen d'ooghen van alle die menschen ontrock. Dese gheschiedenisse schrijft JOANNA als een mirakel, ende heeft dit gheval altijd voor een mirakel ghehouden.

XVI. CAPITTEL.

Ghehoorsaemheyt.

WY sluyten de deughden van JOANNA met de deught van ghehoorsaemheydt: die ons van Godt soo hooghelijck wordt aen-gheprefen, die door de voet-stappen des Saligh-maeckers soo veert ende verheven is, ende van alle die oprechtelijck hem nae-volghen, soo grootelijckx geweerdeert wordt; die alle andere deughden inde ziele plant en bewaert; die de veylighste baene tot de volmaecktheydt is, ghelijck de Heylighe Vaders leeren.

Vande ghehoorsaemheydt van IOANNA in haere jonghe jaren, is hier voren ghenoech ghesproken: ick kome tot haer Gheestelijck Leven, in het welck sy alle haere wercken met ghehoorsaemheydt

heydt socht te beginnen, ende te eyndighen, ende oock in het minste nerghens af-te-wijcken, van het ghene dat haer, oft vanden Biecht-vaeder, oft van haer Meesterisse bevolen wiert.

Sy was gewoon alle Saterdaghen s'avonts in haer kamer een keerisse t'ontsteken voor het beeldt van de Heylighe Maghet, die sy by nacht liet branden. Opeen Saterdag langher als sy meynde verblijvende in haer Avont-gebedt, hoorde sy de klock negen uren slaen, daer nochtans haer scherp bevolen was, ten neghen uren in hare nacht-ruste te wesen. Soo dan bemerckende, dat sy watte lanck gebeden hadde, heeft sy sich spoedelijck in hare kleederen op haren stroo-sack geworpen, om niet onghehoorsaem te zijn, maer met het slaen van de klock sonder uytstel in haer rust-plaetse te wesen gelijk haer belast was: want sy oock in't minste niet en wilde afwijcken vande ghehoorsaemheydt. Sy bemerckte als dan, dat de keerisse, die by nacht voor 't Beelt van MARIA moest branden, als uyt gesnut wiert, sonder te weten door wat oorfake. Hier door verستelt, en wist zy niet wat maken. Sy peysde by haer selven: Gaen ick licht halen om de keerisse t'ontsteken, soo ben ick ongehoorsaem; want my belast is desen tijdt te rusten: is't dat ick de keerisse niet en ontsteke, soo en brant'er geen licht voor mijn Lieve Moeder. Wat dan gedaen? Sy keert sich tot Godt, ende verfoeckt, van hem te mogen verstaen, of haer in dit geval toestont op te staen, of niet. Hier mede besich zijnde, fiet zy dat de keerisse met een heymelijck licht ontsteken wort, ende wederom brandt als te vooren. Waer door sy in Godts liefde teenemael brandigh wiert, hem bedanckende dat hy sich gheweerdicht hadde, soo wonderlijck haer behulpsaem

te

te zijn: ende ſy verbleef aldus in haer ruſt plaetſe, tot dat de voorgheſtelde ure van opſtaen ghekomen was.

Sy wiert van haer Meesterſſe *Agnes* dapperlijck gheoeffent in deſe deught, oock in ſaken die ſeer moeyelijck, en tegen-ſtrijdigh teghen de genegentheden der Nature waren: aen de welcke **JOANNA** ſonder eenigh uyt nemen blindelijck ghehoorſaem was. Evenwel ſy wiert eens met een bekoringhe overvallen, dat haer Meesterſſe onvoorzichtelijck voortgonck, ende eenighe dingen haer op-leyde, die tegen reden waren: als wanneer ſy met het volgende geſicht van Godt geleert wiert, hoe dat ſe blindelinckx moeft ghehoorſaem zijn, ſonder t'onderſoecken, of iet wel, of qualijck geboden wiert.

Haer wiert verbeeldt, hoe dat ſy moeft paſſeren door eenen wegh, die vervult was van wilde ende grouwfame dieren, die ſy tot haer ſagh aenkomen, als ſy haer oogen opende, om haer te verſlinden; ende zy verſchrickte ſeer door dit geſicht: Maer ſagh te ſamen dat haer Meesterſſe haer voor-gonck, om haer te leyden door deſe wegh, het ghene haer dede moedt ſcheppen, ende met geſloten ooghen volgende haer Meesterſſe, ontquam ſy alle dit gevaer. Door deſe verbeeldinghe verſtont ſy, dat de blinde gehoorſaemheyt haer van alle ongheval ſoude bevrijden: ende overfulckx heeft ſy in deſe altyt volherdt.

Ontrent het derde jaer van haer gheeftelijck leven, is ſy noch door een ander diergelijck vertoogh van Godt onderricht en verſterckt ghevveeft, om blindelijck te gehoorſamen: ende ſy verſtont te ſamen, dat deſe gehoorſaemheyt den alderbequaemſten middel is, om aldermeest aen Godt te beha-
ghen. Som-

Sommighe sochten met vele redenen, ende als met ghevvelt haer af te trecken vande ghehoorsaemheyt ten opficht van haer Meesterse : maer JOANNA beter van Godt onderricht, en hoorde niet naer dese redenen, ende socht sich van dit geselschap t'ontmaken; daer-en-tusschen haren toevlucht nemende tothet gebedt; in het welck haer andermael vertoont wiert, hoe dat sy, volghende haer Meesterse, alle perijkelen soude verwinnen.

Noch anderwerf verstont sy vā de Alder heyligste Maghet, dat ghelijck sy in haer leven aen den raet van den *Heylighen Ioseph* sich onderworpen hadde, sy oock alsoo den raedt soude volgen, van die ghestelt was om haer te geleyden.

Gemerckt dat de liefde van JOANNA tot haren Naesten inde Stadt wel bekent was, quam eenen Doctoor in den spaeden avont tot haer, versoekkende dat sy ter liefde Godts een plaester voor een arme vrouwe bereyden soude, die seer ghepijnicht wiert van twee sweerende borsten, ende dien nacht van haer pijnen seer soude verlicht worden, waer't saken dat JOANNA haer wilde bystaen: dat hy d'ellendige vrouwe toe-geseght hadde, den selven avont iemant te senden, die haer sinerten versoeten soude, ende tegenwoordelijck hier toe niemant anders en wist te bewegen. Dit was een groot hertsweer voor JOANNA: want soo't laet inden avont was, en dierf sy tegende ghehoorsaemheydt sich soo spade niet begeven op de straten, om de plaester te besorghen, ende by de siecke vrouwe te gaen: ende en dierf oock niet vertoeven tot den volghenden dagh, om de vrouwe in geene lange pijnen te laeten. In desen angst, vraeght sy raedt van Godt, om te weten wat haer te doen stont, maer en verkrijght

T t

geen

geen antwoordt. Sy keert sich dan tot MARIA: de welcke te kennen gaf, dat het haer aenghenaem soude wesen, waer't saken dat sy die plaester den selven avont besorghde, ende die leghde op de borsten van dese vrouwe: ende sach te samen dat op de borste van het Lieve Vrouwe-Beelt-een plaester geleght wiert. Als of de Maghet hier door te kennen gaf dat aen haer gheschieden soude, 't welck JOANNA soude doen aen die ellendige vrouwe. Hieruyt besloot sy, dat dit werck teghen de gehoorfaemheyt niet en was: overfulckx dede alles veerdigh maken, om de plaester te bereyden: ende droegh die self tot dese vrouwe, die op't eynde van de Stadt woonachtigh was: wiens pijnen hier mede seer verfoet zijn geweest.

Sy hadde eens een geestelijcke dochter mede geleydt om te samen ter Communie te gaen, meynende dat dese daer toe oorlof hadde: doch naderhandt verstaende, dat desen oorlof haer ontbrack, en wist JOANNA niet wat versinnen, om voor dese faute te voldoen: gemerckt dat sy oorfake geweest was, dat dese Dochter buyten de gehoorfaemheydt gecommuniceert hadde. Sy badt vergiffenisse aen den Biecht-vader, versoeckende om voor dese plicht behoerlijckē lijf-kastijdinghen te mogen onderstaen. Den Biecht-vader weygerde dese lijf-kastijdingen, maer beval haer, voor hare penitentie, eenen dagh de Communie te derven. Dit viel aen JOANNA veel harder dan alle lijf-kastijdinghe: soo veel te meer, om dat sy dien dagh met besonderen drift tot de Communie ghetrocken wiert. Sy gonck naer de Kercke, om ten minsten geestelijck, was 't niet wesentlijck, te communiceren: als wanneer sy van den Saligh-maker verscheyde reysen verstont dese

woorden: *En wilt ghy my dan niet ontfanghen?* Haer docht wel dat sy tegen de gehoorfaemheydt niet en soude misdoen, met dien dagh te communiceren: mits dat den Biecht-vader geenen sekeren dagh gestelt en hadde, tot het derven vande Communie. Maer evenwel, om buyten alle perijkel van ongehoorsaemheyt te zijn, heeft sy aen den Biecht-vader doen vrighen, of het sijn meyninge was, dat sy dien dagh de Communie soude derven. Als den Biecht-vader antwoorde, geenen dagh ghestelt te hebben, was hare vreught soo groot, datse door d'over-groote blydtschap qualijck en konde communiceren, ende heel den dagh als buyten haer selven was, om dat sy de Communie alsdan ontfanghen hadde, sonder teghen de gehoorfaemheydt te misdoen.

Den Biecht-vader hadde aen JOANNA te kennen ghegheven, dat hem aengenaem soude wesen waer 't saken dat sy met eenighe vrende geestelijcke Dochters, die tot Ruremonde gekomen waren, kennisse soude maken; maer ghemerckt dat dese Dochters seer begeerigh waren, om van gheestelijcke saken te spreken, ende seer neerstelijck lasen de schriften vande Weerdighe *Agnes*, die alsdan overleden was: soo voelde JOANNA tegenstrydt in dese kennisse, vreesende dat uyt dese t'samen-sprake eenige groot-achtinge van haren persoon soude spruyten, als of sy eenighsins na-volghde de groote deughden van haer over-leden Meestersse. Sy maetighde dan dese t'samen-sprake, soo veel als 't moghelijck was, alleenelijck om te vluchten hare groot-achtinge. Maer gaende met de Processie inde Kercke vanden H. Chrystoffel, hoorde sy van besijden inde locht dese woorden, *Siet my aen.* Ende

opfiende, sagh een schilderye, inde welcke de Heylighe Maget ende de Engelsche-Boodtschap verbeelt wiert: ende sy hoorde als uyt de Maghet dese woorden, *Siet de dienst-maeght des Heere*. Sy verstont wel wat dit te segghen was, ende besloot, dat sy vlijtiger den wille vanden Biecht-vader moest volbrengghen, oock als hy sonder bevel sijnen wille alleenlijck te kennen gaf, ghelijck hy dien hadde te kennen gegeven ten opficht van dese Dochters. Hier mede is allen strydt, die sy in dese aansprake hadde, seffens verdwenen: ende voortaan heeft sy met alle vlijtigheyt niet alleenlijck het bevel, maer oock het goet-duncken van hare Biecht-vaders inghevolght.

Niet en wiert van iemant, wie't oock waer, op IOANNA versocht, of sy volbrocht het daedelijck, vlijtelijck, ende stantvastelijck, als't maer deughdelijck, ende in hare macht was. Want sy jeder een voor haren Oversten kende, en sy aensagh Christus in jeder een, om wie sy aen alle menschen ghehoorsaem was. Maer nochtans in dese gevallen vraegghde sy het oordeel van haer Biecht-vaders: om dienswille dat Christus haer door dese, als door sijn eygen selven bestierde, midts dat het sijn Stadt-houders zijn.

De Dienst-maeght die haer in haren ouderdom diende, bemerckende dat JOANNA te weynigh voedtsel nam, tot noodigh onderhoudt van haer lichaem; ende wetende dat door den winck der ghehoorsaemheydt van haer alles te verkryghen was seyde dat den Pater belast hadde dit of dat te eten of drincken: ende door desen middel verkreegh sy al, wat sy wilde: niet teghenstaende dat JOANNA groote verstervinghe hadde, in te volbrengen,
dat

dat de Dienst-maeght, uyt den naem van den Biecht-vader, versocht. IOANNA en vraeghde den Biecht-vaeder niet, of dit waerlijck sijnen wille was, uyt vreesse van quaedt achterdencken van haere Dienst-maeght te hebben, of aen den Biecht-vader achterdencken te gheven, dat dese buyten de waerheyt gesproken hadde. Den naem van gehoorfaemheyd was haer genoegh, om te volbrenghe al wat men van haer versocht. Dit bedrogh vande Dienst-maeght quam ten lesten uyt, met dat sy sich be-roemde, eenen middel ghevonden te hebben, om hare Jouffrouw te doen eten ende drincken al wat sy begeerde: want dat sy maer den naem van den Pater en moest gebruycken, om alles van haer te verkrijgen. Dit quam tot kennisse van JOANNA: die alsdan vande Dienst-maeght vraeghde, hoe sy dat hadde derven segghen? De welcke tot haer onschuldige seyde, wel te weten, dat het den wille van den Pater was, dat sy haer leven behouden soude, ende om dese reden dit geseght hadde. Als den Biecht-vaeder dit verstont, beval hy aen JOANNA dat sy in alles *Lucia de VVerimont* soude gehoorfaem zijn: want dat dese altydt by haer was, ende hy niet en konde altydt by haer wesen. Soo is is dan JOANNA aen dese *Lucia*, tot het leste van haer leven gehoorfaem gheweest.

BESLVYT.

Hier hebt ghy Leser het kort begriip van 't Leven ende Deughden vande weerdige Dienerse Godts *IOANNA van Randenraedt*: aen de welcke, soo my dunckt, magh toe-gevoeght worden een deel vande Lof-reden, met de welcke den *Heylighen*